

man efter en hel del arbete med militärens hjälp lyckats få fram spåren.

Stafettdagen var kall och blåsig. Några vallningsproblem existerade ej. Hårt klisterföre. Banan var lätt. En slinga. Bara futtiga 2,000 åskådare. Svaga arrangemang, delvis förlåtligt. Det är inte lätt att i all hast förflytta ett helt VM från 900 till 1,100 m.

Det svenska stafettankaret, "Håsjö-kometen", Alfred Dahlqvist, kunde tyvärr på grund av sin förkylning inte starta. Han ersattes av Stenvall. Det visade sig att Sorselepojken klarade sin uppgift med all heder.

Startmannen Hägglund var på gnistrande humör. 500 m efter starten hade finnen Pitkänen, 1938 års världsmästare på 18 km, kastat sig fram i täten med Hägglund efter. Skellefteåpojken hängde med finnen halva sträckan, men tappade luften i en uppförslänt och släppte. Under tiden gick Italien fram till 3:e platsen och förblev där under resten av tävlingen.

Pitkänen dunkade Alakulppi i ryggen som förste man och när finnen försvann i skogsbrynet 150 m längre fram, var det Hägglunds tur att skicka i väg Stenvall. Norge låg här bara 7:e. Odden hade tagit slut. Hans ben veko sig under honom vid växlingen. Han hade fullt arbete att hålla undan för Jugoslavien!

Stenvall körde som en furie. Efter 6 km var han uppe Alakulppi och gick ifrån med ens. Det var en överraskning att få se en vitklädd löpare först i spåret, ja, vi vågade faktiskt knappast tro, att Westberg skulle få ge sig i väg som ledare på 3:e sträckan. Men så skedde. Svensken hade 50 m:s försprång på sin finne. Norge hade gått fram till 5:e plats.

Men Westberg, Holmenkollsegrare 1938 på 17 km, var inte i slag. Olkinuora var snart ifatt, stakade förbi med kraft och drog ifrån med jättegclid. Vid sista växlingen ledde Finland med 40 sek. Lille Kalle Pahlin hade nu en otacksam uppgift mot slutmannen och specialisten Karppinen. Den lille finske jordbrukaren, som vunnit fyra VM i stafett åt Finland, drog på i härligaste, vackraste stil. En fröjd att se. Pahlin arbetade tappert men kunde inte hindra att Karppinen ökade avståndet, som tjänades ut med ytterligare 20 sek. Svensken gick i mål som säker andre man, nära 4 min. före Italien och över 4 min. före Norge, vars Hoffsbakken fört fram sitt lag till en definitiv 4:e plats.

Några strider in på mållinjen förekommo inte.

— Finnar och svenskar äro bättre förberedda än vi, sade de be-

T. v. Snöstorm under slalomtävlingen. T. h. stora hoppbacken i Zakopane.

drövade normännen efter den svaga stafetten. Till en del hade normännen rätt.

Resultat:

1) Finland 2.08.35 (Pitkänen 31.54, Alakulppi 32.34, Olkinuora 32.39, Karppinen 31.28), 2) Sverige 2.09.43 (Hägglund 32.26, Stenvall 31.47, Vestberg 33.42, Pahlin 31.48), 3) Italien 2.13.38 (A. Compagnoni 33.02, S. Compagnoni 33.04, Baur 34.17, Jammaron 33.15), 4) Norge 2.13.55 (Odden 34.16, Fosseide 33.12, Evensen 33.57, Hoffsbakken 32.30), 5) Schweiz 2.15.43, 6) Tyskland 2.16.33, 7) Frankrike 2.18.04, 8) Polen 2.19.42, 9) Jugoslavien, 10) Ungern.

Slalom i snöstorm.

Tisdagen, då herrarnas och damernas slalom skulle gå, blev en bedrövlig dag. Kl. 8.30, 1 1/2 timme före starten, stod det klart att dagens arrangemang skulle bli högst äventyrat. Det blåste en bi-

tande motvind i backen, termometern visade nära 10 minusgrader, och vinden uppmättes till 15 sekundmeter. Vid tiden för starten, kl. 10, hade 5,000 människor lockats upp till backen, där inte en enda slalomflagga fanns utprickad! Arrangörstabbe nr 1. Kl. 11.20 hade fortfarande ingen åkare gett sig i väg. Vinden hade friskat i ännu värre, snöfallet var tätare och intervallerna mellan snöbyarna kortare. Men ingenting hände. Jo, publiken började knorra. Man skrek på polska "sätt i gång" eller något liknande och fick till svar från högtalarna: "Drick brännvin, så håller ni er varma!"

Värst var det för åkarna. De stodo lätt klädda och väntade, genomfrusna och olustiga. Hansson fick låna en extra överrock och May Nilsson, som dessvärre var utan stormblus, måste gömmas mellan vänliga människor.

Kl. 11.25 släpptes äntligen den första föråkaren i väg. Banan var nu fri från all lös snö. Bara is att köra på. Man strödde ut grönt salt i portarna men det hjälpte inte mycket. Ingen av föråkarna klarade sig ned stående. De rutschade och rullade omväxlande. Föråkarna visade klart och tydligt, att banan icke var i gott skick, men det brydde sig polackerna ej om. Tabbe nr 2.

Jag styrde kurs på major Östgaard och sade:

— Kan inte FIS-presidenten söka få slut på detta? Det är ju inte sport längre.

Östgaard improviserade ett sammanträde i backen med Arnold Lunn och några andra, men man enades tydligen inte. Jag kunde ej hålla mig passiv längre. Stegade fram till Lunn och sade:

— Ni, Mr Lunn, som alltid vill sätta sporten i första rummet, måste väl medge att detta har ytterst litet med sport att göra?

— Vi låter första omgången gå, tar sedan en paus och väntar till det blir bättre väder, sade Lunn.

— Under tiden blir det mörkt, fortsatte jag.

— Då avlyser vi damtävlingen.

— Inkonsekvent. I så fall skall herrarnas tävling också inställas.

— Men herrarna stå emot ovädret bättre.

— Det finns manliga deltagare och många bland publiken, som äro så lätt klädda, att de ädra sig lunginflammation.

— Ja, då gör vi ett sammanträde med arbetsutskottet nere på hotellet och diskuterar saken.

— ... medan folket här uppe skall stå och frysa?

— Vi beslutar på stående fot att damernas tävling inställas. Vi skickar upp herrarna till andra omgången. Skulle det bli så dåligt att de inte kunna starta, så tar vi ned dem.

Jag protesterade igen, och det såg ett tag ut som om jag skulle kunna driva igenom min vilja. Underligt förresten, eftersom jag ju

egentligen inte hade minsta rättighet att yttra mig. Men då inföll en polack: "Vi ha inte folk så att vi kan arrangera både en slalom och en längdtävling samma dag".

Slutet blev att herrarna fullföljde "tävlingen", medan damernas uppskjöts till påföljande dag. När major Östgaard föreslog, att beslutet skulle kungöras i högtalaren, så meddelades det att högtalaren frusit sönder i kylan!

Klockan 13.30 lämnade vi backen. Då stodo ännu 15 pojkar kvar vid starten, vilka inte fullföljt andra åkningen. De hade stått ute i fem timmar.

Man får hoppas, att Internationella skidförbundet tar sig en funderare över detta, så att liknande händelser inte behöva upprepas. En överdomare eller överbanchef eller något ditåt borde finnas med makt att ensam avgöra om vädret hindrar, att en tävling kan genomföras under sportsliga och rättvisa förhållanden.

Vad tävlingsdetaljerna beträffa kunna vi inskränka oss till att nämna, att Rudolf Rominger, Schweiz, var i särklass i snöstormen och försvarade med glans sin VM-titel från 1938. Tyskarna Jenewein, Walch och Rudi Cranz kommo närmast och skilde sig tillsammans med Rominger från alla efterföljande. Hansson blev nr 10 med ett fall i varje åkning. Sikten när han körde var i övre delen av banan absolut hopplös och längre ned körde han på huvudet i en lös driva, som stormen hade packat ihop på några få minuter. Banan mätte 600 m med 185 m höjdskillnad och 35 flaggportar. Av 36 åkare avstodo 6 från start och 6 hittade aldrig ned till målet. Hansson sade sig aldrig i sitt liv ha frusit så och var förtryvrad, för att han inte fått göra sig själv rättvisa.

Unge Josef Jenewein, Tyskland, tog VM-titeln i kombinerat före tippade favoriten Willi Walch. Hansson blev åttonde, i och för sig en fullgod VM-debut. Han har endast fyra tyskar, en schweizare, en norrman och en fransman före sig i protokollet och slog samtliga italienare, polacker, engelsmän och jugoslaver samt $\frac{3}{4}$ av de franska, norska och schweiziska lagen. Fem av de sju, som nu placerade sig före Hansson i kombinerat, besegrades av svensken i Garmisch två veckor tidigare.